

Zakály Viktória

Hogy elszállt

Pontosan tudta, melyik nap fog meghalni. Vagy legalábbis akarta tudni, a bizonyosságot szerette volna birtokolni. Ebben is biztosra akart menni, mint minden másban. Pont, mint amikor Jankát először meglátta. Kétsége sem fért hozzá, hogy ő lesz a felesége, pedig akkor még másik férfi karjába karolt a búcsúban. A többiek kinevették, talán még Janka szeme is nevetős volt, ahogy a körhintából lenézett rá, de a következő évi Mária-napi búcsún már az ő karjába kapaszkodott vékony gyűrűs kis kezével.

Ezt a kis kezét engedte el néhány nappal ezelőtt. A temetkezési szolgálat munkatársai nehezen tudták megértetni vele, hogy Janka már nem érzi, hogy hogyan simogatja, és nem hallja, amiket mond neki. Még sokáig nézett az utcában a fekete autó után, amíg az elment. Mintha várta volna, hogy visszajön még. Érte.

Akkor döntötte el, hogy ha Janka nem érhetette meg a néhány hét múlva esedékes ötvenedik házassági évfordulójukat, akkor majd ő gondoskodik róla, hogy együtt ünnepelhessék meg. Ötven év. Hogy elszállt!

A méreg női megoldásnak tűnt, amúgy is nagy szenvedést okoz, tehát az kilőve. Az akasztás a gyermekkorában látott katonaszökevényeket jutatta eszébe, akiket elrettentés gyanánt a főutcára húztak fel. A gyerekek a lazán himbálózó talpukra írták, hogy gyáva. Ő nem akart gyáva lenni.

Az ablakából kinézve az első emeletről kiugrás sem tűnt opciónak, még túlélne. Talán, ha az úttestre esne és átmenne rajta egy autó is. De senki életét nem akarta tönkretenni a maga dolgával.

A felső szomszéd ablakából, a másodikról kiugorva talán már nemcsak egy combcsonttörést szerezhetne, de az onnan kiáradó bűz és állandó hangzavar nem gerjesztett benne bizalmat. Már pedig a halálhoz, az ember saját halálához szükséges egyfajta bizalom. A születésünket nem választhatjuk meg, de a halálunkat sem?

Amúgy is gyűlölte azt a lakótömböt, ahol élt, a barátságatlan, mindig zajongó szomszédokat, az éjszakánként a lépcsőfordulóban alvó hajléktalanokat. Alig várta, hogy a porhüvelyét hátrahagyva távozzon közülük.

Végül megtalálta a megoldást. A parkban, ahova sakkozni járt, az egyik férfi, akit korábban sokszor pillanatok alatt vert meg egy jól sikerült lépéssel, most szó nélkül letett mellé egy csomagot. Az ő felesége tüdőrákban halt meg a múlt héten, tudta pontosan, mi játszódik le benne, hiszen azt élte át ő is. A csomagban a halott felesége után maradt utolsó adag morfium volt. Tiszta és fájdalommentes. Hálásan nézett a távolodó alakja után, és sejteni vélte, hogy talán mégsem ez volt az utolsó adag.

A lehetőségétől megrészegevedve sietett haza, de a nagy igyekvésben átesett az egyik hajléktalanon a lépcsőházi folyosón. Ahogy jobban megnézte, rájött, hogy ismeri. A felette lakó alkoholista férfi nevelt fia. Az anyja már megelégette az állandó törés-zúzást, néhány éve lelépett. A gyereket itt hagyta, ki tudja, miket csinált vele azóta az a mindig részeg emberi düh-góc. A gyerek már hetek óta itt alhatott, talán nem mert hazamenni, mert félt, hogy megint elveri?

A piros pólóját jobban megnézve, rájött, az nem fröcskölt minta rajta. Már régen megalvad. Ez megmagyarázza a hetek óta tartó bűzt a felső emeletről és a zaj hiányát. Nagyon sóhajtott. Pedig már majdnem sikerült tisztán és fájdalommentesen. Megfogta a gyereket a könyökénél fogva, aki a fáradtságtól és az éhségtől már majdnem kataton állapotban követte őt. Nem kérdezte, miért tette, tudta jól. Csak meleg vizet engedett neki, aztán egy régi ruháját adta a remegő gyerekekre.

Amíg lassan, de egyre nagyobb bizalommal evett, elmagyarázta neki a lakás zárjának a

ravaszságát, illetve mit hol talál. Ezután két papírt vett ki a szekrény fiókjából, és amíg a gyerek a kanapén elaludt a teli gyomor mámorával, bőszen írni kezdett.

Másnap kicsit meglepődött arcot vágott az ejtőernyős-oktató, amikor a bácsi bőszen magyarázta, hogy nem ez lesz az első ugrása, és csak szeretne egy kis színt vinni újra az életébe. Nemrég halt meg a felesége. Ma lenne az aranylakodalmuk. Ötven év. Hogy elszállt! Az oktató még akkor sem fogott gyanút, amikor sokadszori jelzésére sem nyitotta ki az ernyőt a mellette zuhanó test.

Eközben a rendőrség egy többhetes holttesthez ment ki egy társasház második emeletére. A gyilkosságot, amit többszöri, indulatos késszúrással követtek el, az alsó lakó vállalta magára, részletes beismerő vallomást tett írásban. Az idős urat nem találták otthon, csak az unokáját, akinek néhány napja a nevére írták a lakását.

Az oktató hiába kereste a lezuhant testet még sokáig a földön. Nem találta. Hetvennégy év. Hogy elszállt.

SZEMEREKI TERÉZ: Reggeli rituálé

